

kan det ærede Medlem ikke komme uden om. Derfor undrede det mig, at hans Angreb var saa heftigt, som det var.

Det ærede Medlem udtalte saa, at i Fjor, da vi havde Hofpensionerne til Behandling, burde jeg have talt om, hvem der skulde betale. Dertil vil jeg sige, at der er dog ingen Sammenligning mellem Størrelsen af de Udgifter, der her foreslaas, og Udgiften til Hofpensioner, der, saa vidt jeg husker, beløb sig til 91,000 Kr. I Henhold til Naturens Orden vide vi jo endvidere, at sidstnævnte Udgifter ville være stærkt nedadgaaende Aar for Aar. Disse Lovforslag ville derimod medføre ganske anderledes store og stadige Udgifter, idet de forlange en Ekstraudskrivning af Statskassen af 4 Mill. Kr., ja, hvis det skulde gaa efter det ærede Medlem, af 5,55 Mill. Kr., thi han vil jo ingen som helst Kompensation have, det ærede Medlem vil kun have Pengene ud af Statskassen. Hvor de komme fra, er det ærede Medlem lige meget. Det vil sige, at vi paa eet Bræt ville komme til at forøge vor Statsgæld, naar vi regne med en Rente af $3\frac{1}{2}$ pCt., med 157 Mill. Kr. eller saadant noget som 61 pCt. Det forekommer mig, at naar vi naa til saadanne Tal, er der Grund til at nære nogen Betænkelighed og ogsaa Grund til at rette det Spørgsmaal: Hvor skulde Pengene komme fra?

Saa fortsatte det ærede Medlem med at sige, at hver Gang jeg var med til at bevilge Penge til Fyrsteapanager, til kongelige Slotte og desl., burde jeg ogsaa tale om, hvor Pengene skulde komme fra. Det undrer mig, at det ærede Medlem kom med den Udtalelse. For det første maa jo ethvert tænkende Menneske vide, at naar vi overhovedet have Kongedømme, kunne vi ikke undgaa i visse Tilfælde at bevilge Penge til det, som dermed staar i Forbindelse. Det undrede mig dernæst ogsaa, at det ærede Medlem overhovedet vilde fremdrage Bevillingen til kongelige Slotte. Jeg skal se bort fra den Antipati, som man ellers maaske kunde forudsætte hos det ærede Medlem, men som jeg ikke har overfor de kongelige Personer. (Afbrudelse). Ja, det vide vi godt, der er ingen Antipati fra den Side, det er jo snart en gammel Historie. Det undrer mig dog, at det ærede Medlem vilde drage de kongelige Slotte frem som et Argument, thi den største Slotsbevilling, der nogen Sinde er vedtagen i den danske Rigsdag, har det ærede Medlem eller hans Parti været med til at vedtage. (*L. Rasmussen*: Jeg ikke!)

Jeg sagde ogsaa det ærede Medlems Parti. For Resten lagde jeg ogsaa Mærke til, at i sidste Valgkampagne blev denne gamle Ganger ikke sadlet op, den blev staaende paa Stald og gjorde ikke Tjeneste, idet de Herrer vare bange for, at naar de kom ud paa Landet, skulde de faa at høre, at de havde forladt deres Principper. Derimod maatte den højtærede Udenrigsministers mange Slotte holde for, thi dem havde det ærede Medlems Parti ikke været med til at stemme for.

Saa spurgte det ærede Medlem, om jeg vilde være med til at hjælpe Socialdemokraterne og andre, naar de skulle til at tage fat paa at forbedre Landarbejdernes daarligere Kaar. Det er underligt, at det ærede Medlem stiller dette Spørgsmaal, thi han maa jo dog vide, at mit Parti har gjort langt mere for de mindre velstillede i Samfundet end hans Parti. (Modsigelse). De Herrer sige nej, men de kunne ikke bevise det modsatte. De Herrer vide godt, at da det Parti, jeg tilhører, i Begyndelsen af Halvfemserne stod som relativt Flertal, begyndte vi under ublide Vilkaar den humane Lovgivning, der senere er bleven fortsat. De Medlemmer af det ærede Medlems Parti, som den Gang sade her i Tinget, stemte mod den allerbedste af disse Love, men det skal være dem tilgivet. Jeg haaber, at man vil indrømme, at vi loyalt have deltaget i Arbejdet og været med til at føre de humane Foranstaltninger igennem, som det er lykkedes denne høje Regering at faa vedtaget, og det forekommer mig, at det ærede Medlem ikke havde haft nødig at stille sit Spørgsmaal, Fortiden kunde have givet ham Svar.

Men jeg kan for Resten godt forstaa, at det ærede Medlem ikke just bryder sig om at forhøre sig om disse Lovforslag netop hos de mindre i Samfundet. Jeg ser nok, at de socialdemokratiske Blade skrive ud til Landbruget, at vore Tjenestemænd leve paa en Sulteløn, men de glemme at sige, hvad de faa i Løn, det tie de ganske stille med, og jeg kan godt forstaa, at de Herrer Socialdemokrater, naar de skulle tolke deres varme Følelser for Landboerne, ikke ere meget for at sige, hvilken Sulteløn Tjenestemændene faa, for det kunde jo være, at Landboerne vilde drage Sammenligninger mellem, hvad de tjene, og hvad de andre tjene, og saa vilde de maaske faa at se, hvor det egentlig er, at de Herrer have deres Hjerte, om det er hos Tjenestemændene i Byerne eller hos Landboerne.

Jeg har saa blot et Par Bemærkninger til at gøre. Naar jeg har været betænke-